

jo f. Ex. ogsaa den fvenfke Veffatningskomites Betænkning den foreflaaede Maaler. Der var et Punkt i vore Grænfninger, hvor der efterlobes en lille Løvd, nemlig med Hensyn til det Spørgsmaal, om ikke Temperaturforandringer kunne fremkalde en vis Misvisning, og der fom jo fiden i Loviferne Beretning om, at andetfteds vare disse Misvisninger løbnø op til en meget stor Procent, endog 40 pCt.. Vi fandt, at vi i den Anledning burde indhente yderligere Oplysninger, og, fom jeg haaber, vil Thinget i den vedlagte Skrivelse fra Dr. Sjørgensen have fundet al fornøden Beroligelse med Hensyn til disse Muligheder, fom vi ikke kunne tillegge nogen videre Betydning. Vi anbefale derfor at vedtage Forslaget, fom det foreligger, med den foreflaaede Produktveffatning og med den foreflaaede Størrelse af Afgiften.

Naar vi faa have tilladt os at stille en Række Vædringsforflag, er der jo endel af dem, fom kun ere Redaktionsædringer, og fom jeg derfor blot skal gjøre opmærksom paa uden at dvæle videre ved dem. Dette gjælder jo først om Vædringsforflagene til § 1. Ligeledes er Omredaktionen af § 3 i det Væsentlige ikke Andet end en mere tiltalende Veffattelse, fom ialtsald forekom os helbigere end den, der findes i Lovforslaget. Det nye Ord „Brændevinsbrændingsværket“ i § 7 have vi ikke fundet Anledning til at indføre i Sproget. Forslaget til § 10 er ligeledes kun en Omredaktion, der fjerner en Misforftaaelse, fom Lovforslaget kunde give Anledning til. Om Forslaget til § 24 gjælder det Samme. Endvidere er det baade til § 7 og til § 25 foreflaaet til Ordet „famtlige“ at føje Ordet „fastftaaende“, for at der ikke skal gives Anledning til den Misforftaaelse, at ethvert nok faa lille Kar skal have sin bestemte Plads og skalde være angivet i Fortegnelsen. Det er kun de til Fabrikationen hørende og ifølge deres Anvendelse til et bestemt Steb hørende Redflaber, fom skulle optages i Fortegnelsen. Forslaget Nr. 16 til § 26 er ligeledes kun en Redaktionsædring, og det Samme gjælder om Forslaget til § 30 og i det Væsentlige om Forslaget til § 33. Det fidske gaar kun ud paa at udelade de Ord: „eller hvem der ellers gaar ham tilhaande“, fom ere knyttede til Ordet „Folk“, idet vi ere gaaede ud fra, at den nævnte Tilfæining i Virkeligheden dels vilde være overflødig og dels kunde give Anledning til en Misforftaaelse og Utydelighed, naar der blev Spørgsmaal om Forftaaelsen af Ordet „Folk“ andetfteds, hvor de nævnte Ord ikke ere fæiede til. Ligeledes er Vædringsforlaget til § 44 en Redaktionsædring.

Seg gaar dernæft over til de Vædringsforflag, der have reel Betydning, og skal da først nævne Vædringsforlaget Nr. 4 til § 4. Det er jo en

gammel Væfjendti, fom vi have tilladt os at optage fra Forslaget af 1871, hvor det var foreflaaet, at alle Brænderier, i hvilke der tilvirkes Spiritus paa anden Maade end ved Anvendelse af Korn eller Kartofler, skalde fray underkastes Produktveffatning. Der kan jo være Tale om at tænke sig Indførelsen af Mallas el. desl. Stoffter fom Naæmmer for Brændevinsbrænding, og faa have vi ment, at det kunde være ønskeligt at underkaste dem Produktveffatning. Der vil jo ikke være noget Ubilligt i, da faadanne Brænderier ikke findes nu, at de fray underkastes Produktveffatning, og det kan dernæft være rimeligt, naar man vælger et faadant forædreret Naæmme af Hensyn til den større Mængde Spiritus, der kan udbringes deraf, at faa den nuværende Norm for Karrumsveffatningen ikke kan forudsættes at paffe derpaa. — Af det fidske Stykke er der foreflaaet en forædreret Veffattelse, dels for at gjøre det klart, at i Løbet af de ti Aar, naar en Brændevinsbrænder engang har valgt at underkaste sig Udbytteveffatning, skal han ikke have Lov til at vende tilbage til Karrumsveffatningen; en faadan Beglen frem og tilbage er det forekommet os, at der ikke er nogen Anledning til. Reglen bliver efter vor Veffattelse klart formuleret faaledes: Man er underkastet Karrumsveffatningen, indtil man vælger Udbytteveffatningen, og faa er man naturligtvis bunden til denne. Reglen om det Tilfælde, at Brænderiet overdrages en Anden til Brug, vil ved ogsaa anerkjendes fom gjælbende, selv om den ikke udtryffeligt tilfæies, men vi have dog ment, at det for Klarheds Skuld kunde være ønskeligt, at den udtryffeligt tilfæies. — Dernæft er der et Vædringsforflag til § 5, fom gaar ud paa at borttage den Bemyndigelse, fom der i § 5 er foreflaaet tillagt Finantsministeren til i 5 Aar fra Lovens Træden i Kraft for de Brænderier, der kun brugte de uundværligste Redflaber og navnlig ikke Damp, at sætte Afgiften til 2 Kr. 80 Dre pr. Td. Karrum, medens den ellers skal være 3 Kr. 28 Dre. Vi have angivet de Grunde, hvorfor vi ikke kunne gaa ind paa dette. Vi finde, at det er en Fravigelse fra Principet om den ensartede, lige Veffatning paa alle Brænderier, og vi have ikke fundet, at der var Grund til denne Fravigelse. For det Første kan det være mindre heldigt for Finantsministeren at have en faadan Bemyndigelse i disse Forhold, hvor det gjælder om Pengeværdier; Bemyndigelsens Anvendelse vilde let være udsat for Mistydning, Klager osv. Her vil en klar, bestemt Regel være heldigt i alle Maader. Og dernæft kan jeg heller ikke fe, at der er nogen Grund til faaledes at begunftige disse mindre, ufuldkomne Brænderier i Modvæfning til de andre. Hidtil har Reglen været den, at